

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 55

гр. Перник, 28 февруари 2013г.

Административен съд - Перник, в касационен състав в публичното съдебно заседание проведено на двадесети февруари през две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря А.М. *** и с участието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Г. КНАХД № 33 по описа на съда за 2013г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 229 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Делото е образувано по повод частна жалба от управителя на “****”против Определение № 612 от 30.11.2012 година на Районен съд–Перник по НАХД № 1891/2012 година, с което производството по делото е прекратено като недопустимо, поради просрочие на жалбата срещу Наказателно постановление /НП/ № 23-2305510 от 25.06.2012г. Определението се оспорва с твърдения за неправилност и незаконосъобразност. Прави се искане за отмяна на обжалваното определение и връщане на делото за продължаване на съдопроизводствените действия. В открито съдебно заседание касационният жалбоподател се представлява от пълномощник, който поддържа жалбата и pledира за отмяна на определението и връщане на делото на Районен съд Перник за разглеждане на жалбата срещу наказателното постановление.

Ответната по жалбата страна редовно призована не изпраща представител и не заявява становище.

Представителят на Окръжна прокуратура–Перник дава заключение за основателност на частната жалба.

Административен съд Перник, в касационен състав след като обсъди наведените доводи, приема частната жалба за допустима като подадена в срок, срещу съдебен акт, подлежащ на инстанционен контрол и от процесуално легитимирано лице – страна във въззивното производство.

Разгледана по същество е основателна.

Посочването на това дали НП подлежи на обжалване, в какъв срок и пред кой съд е абсолютно необходим и задължителен реквизит, за да се гарантира възможността за защита на гражданите и юридическите лица срещу незаконосъобразни действия на

административните органи. Тази норма е безусловно императивна, тъй като осигурява правото на защита на привлечения към административно-наказателна отговорност, в чието съдържание се включва и правото му да знае точно пред кого и в какъв срок може да подаде жалба срещу НП, за да организира защитата си в пълен обем. Правоприлагането, по принцип и в частност, административно-наказателното правоприлагане, не може да почива на предположения, а на конкретни факти и обстоятелства. А в процесния случай касаторът е принуден да гадае въз основа на кой акт следва да обжалва издаденото НП, срокът, в който може да направи това и кой е компетентният съд.

Разпоредбите на закона са категорични - АУАН и НП следва да съдържат предвидените в ЗАНН реквизити, което е условие за тяхната законосъобразност, като същите следва да са посочени по начин, небудещ съмнение. Тези реквизити не могат да бъдат извличани по пътя на формалната или правна логика, тъй като това би имало за последица неопределеност на регламентацията на обществените отношения и в сериозна степен би застрашило правото на защита на привлеченото към отговорност лице.

Когато конкретната непълнота препятства адресата на НП да разбере подлежи ли то на обжалване, същата е съществена, тъй като поради това въззивника не е успял да упражни правото си на защита в съответния срок. Правото на защита се изразява във възможност адресатът на НП да упражни пълноценно процесуалните си права във връзка с оспорването на наказателното постановление.

Съгласно чл. 6, § 1 от КПЧОС, всяко лице при определянето на неговите граждански права и задължения или при наличието на каквото и да е наказателно обвинение срещу него има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона.

В практиката си Европейският съд по правата на човека /ЕСПЧ/ определя едно обвинение като "наказателно", по смисъла на Конвенцията, след като прецени дали нормата, която го дефинира, спада към наказателното право в правната система на договарящата държава и след като оцени "самата същност на нарушението" и тежестта на наказанието, което може да бъде наложено. Процесният случай касае административно наказване, което представлява именно "наказателно обвинение" по смисъла на чл. 6, § 1 от Конвенцията, както приема и Конституционният съд в мотивите на Решение № 1 от 01.03.2012 година по конст. дело № 10/2011 година.

Съгласно чл. 13 от КЗПЧОС: Всеки, чиито права и свободи, провъзгласени в тази Конвенция, са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти, дори и нарушението да е извършено от лица, действащи при упражняване на служебни функции.

Чл. 6, § 1 и чл.13 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи има приоритет и непосредствено действие в случая, по арг. от чл. 5, ал. 2 и 4 от КРБ. Съгласно изречение първо на чл. 56 КРБ : Всеки гражданин има право на защита, когато са нарушени или застрашени негови права или законни интереси. КРБ е източник на правото от най-висока степен в националната правна система, като в нея са записани основните права и свободи на гражданите и ЮЛ, съобразени с нормите на морала и справедливостта.

Твърдения във връзка с необоримата презумпция "Незнанието на закона не извинява незнаещия го" не биха били основателни, поради това, че щом законодателя е предвидил изрично да се оповестява на лицето, адресат на НП възможността да го обжалва, срока да направи това и компетентния съд, той е приел, че е налице

специфично знание, с което може да не е запознато всяко наказателноотговорно лице. По този начин се гарантира, че лицето ще може да организира защитата си и правата му ще останат ненакърнени от възможни незаконосъобразни действия на административните органи.

По изложените съображения въззивният съд е постановил неправилно определение, което следва да бъде отменено и делото да се върне на същия съдебен състав за продължаване на съдопроизводствените действия по оспорването и разглеждане на спора по същество.

Водим от горното и на основание 221, ал. 3 във връзка с чл. 236 от АПК съдът

О П Р Е Д Е Л И :

Отменя определение № 612 от 30.11.2012 година на Районен съд–Перник по НАХД № 1891/2012 година, с което производството по делото е прекратено и

ВРЪЩА делото на същия състав за продължаване на съдопроизводствените действия.

Определението е окончателно.

Председател:/п/

Членове:/п/ /п/